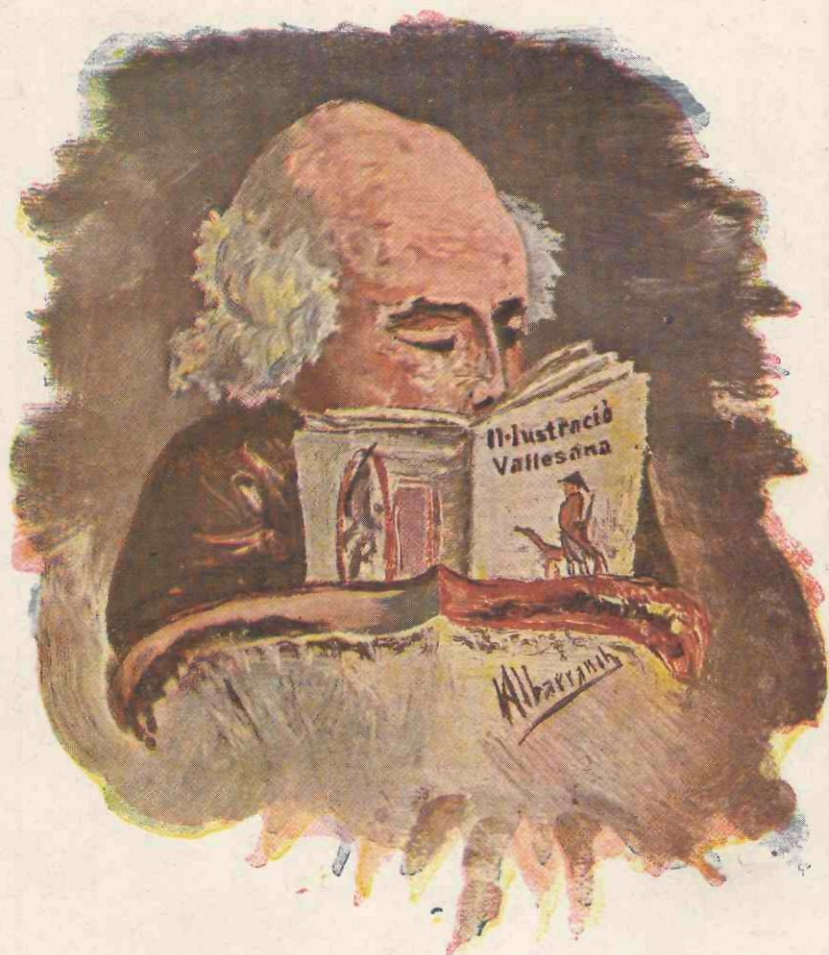

Il·lustració Vallesana

30 cènts.

Núm. 6

Banc de Granollers

CAPITAL: 2.000,000 DE PTES.

Direcció telegràfica: BANKGRANO

Telèfon núm. 50

Casa Central: GRANOLLERS

CARRER J. ANSELM CLAVÉ, 34

Sucursal a SANT CELONI

CORRESPONSAL DEL "BANC D'ESPANYA"

Comptes corrents en moneda nacional i estrangera : Giros : Ordres telegràfiques d'entregues i Cartes de crèdit sobre les principals places d'Espanya ; Descompte, cobro i negociació de Lletres sobre totes les places nacionals i estrangeres : Préstecs sobre valors : Overtura de comptes de crèdit amb garantia de valors de cotització corrent : Compra-venda en les borses d'Espanya de tota classe de fondos públics i valors industrials : Negociació, cobro i descompte de cupons i títols amortitzats.

Admissió de dipòsits en valors

Canvi de monedes

ini-ho tot, desesperant-se; després probà de plorar, de cercar alguna engruna de consol, de resignació... però tot devades, que'l descans regenerador poc l'assolia. En la cambra sols hi sentia constant, atidor, el fuetieg dels seus polsos que li frucaven com el pèndul d'un rellotge. En canvi del altre part del embà n'hi arribava clara i vibrant l'alegre gaizara dels seus nebodets, quins cantaven cançons de Nadal i pegàven al tió. En Rafel i la seva dona reien com a benicets, acompanyant a chor a els llurs fillets els quals demanàven a crits al bon Jesusei: «Neules, neules, turrons i vi blanc». ¡Quanta felicitat!

El desgraciat jep no va poder aguantar més semblant suplici. Saltà del llit d'una revolada, atravessà la cuina, sortí defora llensant un crit de desesperació-salvaigr, i deixant la porta oberta de bat a bat devallà furient per camps i vinyes.

Al cap de tres dies de no haver esment d'on parava en jep de can Rourell, a la fi un pastor va descobrir el seu cadavre al fons d'un barranc, amb el cap xafat i els ossos capolats.

Tant prompte com en Rafel ho va saber, se n'hi anà corrents. I al veure'l al baixat, extés, ert, amb la cara inflada i el cap plé de sanc, exclamà tant sols menires amb la mà del revés s'aixugava una grossa llàgrima:

— ¡Pobre germà!... ¡Tant que anaves sempre darrera de la sort, Déu te l'ha donat ben trist!

sala de ball?... Una cosa m tens de dir: ¿quí hi jau des-sota d'aquell roser tan preciós?

Allavors la noia, que'm mirava amb certa curiositat, baixà tristament la vista i senyalant-me un pomet de roses que es veia al damunt d'una tauleta, respongué amb un lacionisme encantador:

— Aquelles ne són del roser del fossaret. Es la fossa de la meua mareta, que al Cel sia. Jo mateixa el vaig plantar com a record l'ensendemà d'haver-la enterrada.

— Eis hermosa de cara i de cor — vaig contestar-li emocionat, reparant que els ulls se m'humitejaven.

— Fa cinc anys que cada setmana tant si plou com si neva, les mudo del gotet dues vegades. Les roses noves les hi acompanyo amb pare-nostres, i de les velles m'en despedeixo a petons, que prou se n'enduen més que fulles. Aixís no estic mai sola, mai, i fins me sembla que no soc tan desgraciada...

I mentres ella, amb graciosa candorositat, me confés-sava tan tendres afectes, jo acabava de donar els últims toms de vena, arreglant-li tot amb un interés i un cuidado, com si es tractés d'una germana meua.

— Vaja, ¿ho tens bé aixís? — li vaig dir boi apartant ja el caxonet de fusta. — Doncs mira, d'aquí quinze dies, si Déu ens ajuda, ja podràs caminar amb una crosseta i ben aviat tornar a cuidar el jardinet de la teua mare.

Efectivament, la soldadurera del ós no va fer-se esperar gaire, degut a la robustesa i joventut de la malalta, i prompte va comensar a llevar-se, provant de donar els

primers passos. Un dia que la vaig anar a veure per a donar-li definitivament l'alta, vaig quedar agradósament sorprès al reparar en el gotet de la tauleta, un fresc i xaromás pomet de roses i pensaments. Plé de satisfacció vaig guaitar-me-la de fit a fit, i, fent com qui la renyava, li vaig dir somrient:

— ¿l qui l'ha donat permís trpassera?

— ¿De que?... ¿De que?... — feu ella tota embarbosa i com avergonyida.

— D'anar al fossaret sense permís del metge.

— Es que no hi soc pas anat des de que'm llevo.

— ¡Com! — vaig fer jo estranyat. — ¿l doncs d'on han sortit aquestes flors?

De primer no'm contestà. Després se tornà roja com una grana, murmurant amb veu confosa:

— Me creia que ja ho sabia... Les ha dutes el meu promés... Si diumenge ens van les primeres amonestacions...

Confesso que no podria descriure la onada de sentiment i de coratge alhora que per uns moments semblava ofegar-me'l cor. Lo cert és que va quedar-me una recança estranya, al deixondir-se'm de cop i volta la hermosa il·lusió que'm feu concebre aquella noia. Per això vaig deixar-la sense proferir una paraula més; i al eixir del quarto, i al passar per davant del flairos ramell, me vingueren fermes tentacions de rebatre'l amb furia contra les rajoles.

— No, no cal pas que vinguis; ja'm passarà desseguida. Me'n vaig a ferme una tassa de puïol. — I al retorn d'un collet quan no era vist de ningú, en lloc d'anar-se a casa, aplanat com una llebre i corrent tant com podia (cames ajudeme cap a la vilal

Era ja nit entrada quan en Jep retornava a casa, vinyes al dret; esbufegant i plé de misteri. Eis ulls li guspi-relaven i un fortipanteix denotava prou l'angoixa que tenia.
— ¡A veure si seré ric d'una vegada, males rehires! ¡Prou ho encerto, prou, aquesta volta de fer-me ric; que'is somnis no fatleixen pas!... — exclamà amb veu entragullada al arribar al piset, encenent el llum de petroli i desdoblegant damunt la taula un gros paper rubert de llargues columnades de números. I encarant amb la llista de la rifa una filera de bitllets que li havien xuclat tots els seus cabals i l'havien endentat fins a la nou del coll, va llegir una i deu vegades aquella primera xifra, hermosa, suggestionant, escrita amb caràcters d'impremta més groixuts i seguida d'una milionada de pessetes.

¡Havia caigut a Madrid!... Dels altres premis, tampoc res...

Una exclamació esgarrifosa, una blasfèmia horrible va eixir d'aquella boca, mentre tots els bitllets massgats amb febrosa ira per aquell puny de ferro, reborten com una bola macissa per damunt la taula. ¡Tantes il·lusions i tan-tes esperances, tot s'havia fos en un instant com una bombolla de sabó!

Vestit com estava, va tirar-se damunt del llit, male-

Garatge i Taller de Reparacions

en Autos, Camions, Motocicletes i Bicicletes

Benzina, Olis,
Grasses i Gomes

TREBALLS DE PRECISIÓ

Soldadures i fall autògen

Accessoris per a Automòbils

Motocicletes i Bicicletes

AUTOS DE LLOGUER

PUPILATGE PER A COTXES

Roca & Baulenas Germans

EX-OPERARIS DE LA FÀBRICA "ELIZALDE"

Sub-agents del "FORD" amb stock de peces de recanvi

Representants dels cotxes "ELIZALDE"

EXPOSICIÓ I VENDA:

Doctor Robert, 15 **GRANOLLERS**

TALLERS:

Josep Umbert, 23

Casa Cunillera

TELÉFON 52

Vins del País i de Xerez

MANSANILLA

Xampanyys

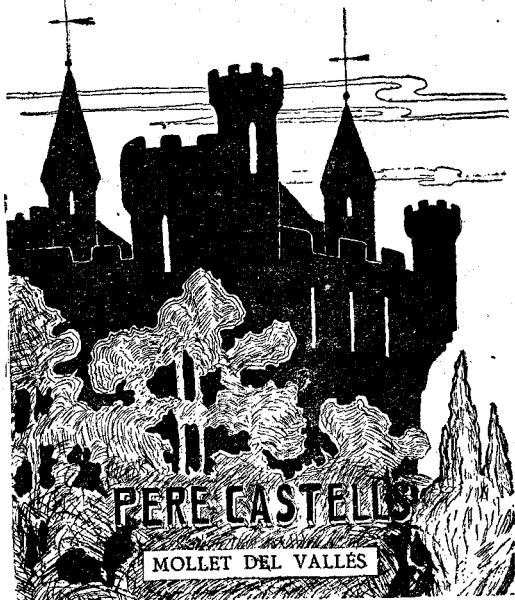
:: MOET & CHANDON ::

ROBINET :: CODORNIU

Pomells **POMELLS** Pomells
Pomel is **POMELLS** Pomells

El postre més exquisit : Especialitat de Granolles

ANIS CASTELLS

Taller de Construccions Mecàniques

Instalacions completes
per a tota classe d'indústries

: Treballs de gran precisió

Especialitat en Ternals
de totes menes

MANEL CONDOM

Lleó, 13 : **GRANOLLERS**

:: Farmàcia de Artur Gasset ::

||||| GRANOLLERS DEL VALLÉS |||||

Centre d'específics nacionals i estrangers : Secció
d'Ortopèdia : Aigües minerals : Anàlisis : Oxigen

Productes químics per a la fotografia de les cases Bayer i Kodak

IL·LUSTRACIO VALLESANA

MAGAZINE MENSUAL

OO

Any I : DESEMBRE 1922 : Núm. VI

Redacció i administració: Sta. Elisabet, 6 : Granollers Telèf. 101

La nostra obligació

Als eximis concertistes
En Francesc Costa i En Tomàs Buxó

Estimar la Pàtria és el deure natural de tot ser humà i no crec que hi hagi ningú (mentres no sigui un boig, un vil o un fanàtic) que negui tan capdal veritat. Més tothom se'n alaba de professar-lo el dit precepte però ¡que pocs n'hi han que tingan veritable cura de complir-lo! Perque estimar la Pàtria no sols vol dir tenir en nostre cor un sentiment d'estimació vers ella, sinó que aquest afecte el tenim de materialitzar de manera que resulti sensible i útil; per lo tant no hem d'estimar la Pàtria per a fer-la gran sinó que l'hem de fer gran perque l'estimem

Quasi tots conscientment o inconscientment hi treballèm en bé d'ella puig els nostres esforços, per petits que sigan, al resultar en bé propi també o fan en favor de la colectivitat, com l'humil pardal al empassar-se un insecte danyós.

Més ja sabem tots que la Pàtria no sols és el troç de terreny que trapitjèm ni tampoc el pedaç de Cel que'ens cobricel·la, sinó ademés el conjunt d'individus que tenen les nostres costums i parlen la nostra llengua, per lo tant estimar la Pàtria en sa veritable afecció vol dir laborar conscientment en bé dels nostres compatricis.

Més tenim de dividir les diferents qualitats de persones que formen la Pàtria: (no hi compten els antipatriotes) N'hi han que l'honren, altres que la fan creixer i altres que la conserven; els sers privilegiats que l'honren i la fan creixer tenen d'ocupar amb justícia un lloc més

alt, més honorós i més digne d'apreci que'ls altres, puig si treballeu en profit d'ells o els hi prestem el nostre ajut actuem en gran bé de tots. Per això als nostres savis, als nostres artistes, als nostres bons estadistes, tenim de retre homenatge d'amor i d'apoi, puig son dons que envia Déu a la nostra Pàtria.

Però tenim el gran defecte la majoria dels mortals (dels vicis en fem costums) de despreciar o no tenir en tanta estima als nostres homes il·lustres com als estrangers, pels quins sentim una estranya admiració i afecte, amb la singularitat de que, com de més lluny son millor, si poden esser russos que no siguin alemanys. Això es un entrebanc pels homes més enlairats de nostra terra els quins, amb el sublim i inexplicable desig de fer bé als altres, es troben en part isolats dels seus compatricis i censurats i escarnits per la caterva d'envejosos i ignorants que com malediccions de Déu es revelen contra tota idea que representi grandesa o abnegació.

O sinó fem un exàmen de nostre consciència per a mirar les coses profitoses en les quines no prestem apoi i veurèm quantes i quantes societats o personatges a quins podríem ajudar; negligentment abandonem sense atinar que això resulta en perjudici propi.

Fixem-s'hi i veurèm en nostra terra grans homes completament abandonats. Encara dol lo passat a n'el gran musicògraf Pedrell al qui al nostre poble amb un magnific enterro va creuer haver pagat del tot la seva tasca esmerçada en glòria i profit de Catalunya. Al present encare hi ha el gran mestre Nicolau, un dels homens més inclits del mon musical, a qui tenim quasi oblidat, lo mateix que al gran Manén, violinista, pianista i compositor i molts d'altres quins han passejat triomfalment el nom de Catalunya per tot el món, demostrant arreu que al Mediterrà hi ha un troç de terra que sab fer homes grans i portar-se com un poble dels més avençats.

Per això el qui vulgui ésser un bon patriota té de contribuir amb totes les seves forces en ajudar als homes preclars de la Pàtria, en venerar-los i admirar-los tant com als estrangers, de manera que això sigui un encoratjament per ells i ademés pels nobles i esforçats joves que seguint ses petjades seràn naturalment les glòries de demà.

Apoiar tot lo que signifiqui virtut i cultura però que sigui d'una manera noble i sense viures egoistes, fins arribar al sacrifici si és convenient.

¡Això és estimar la Pàtria!

En quant al egoisme col·lectiu, ans dit, prou el va blasmar el gran Admirall en la seva obra «Lo Catalanisme» dient: «Desgraciats dels pobles que quant un individu puja més que'ls altres, li escapen el cap, en lloc de fer esforços per a pujar al seu nivell!».

JOSEP M.ª RUERA.

L'Enric Margarit,
clissat per l'Albarranch

Als nostres subscriptors i anunciants

A fi de donar un major impuls a la nostra publicació, i de fer-la conèixer arreu del Vallès tant a les encontres altes de Sabadell i Terrassa, com a la nostra comarca de Granollers; sospenem temporalment la sortida d'eixa Il·lustració.

ADMIRANT EL RETRAT VOSTRE...

o o

A la gentil dama Na Marguerida Garriga

Senyora, he admirat vostre retrat
per quant em demanareu ma humil opinió,
i a fè de Déu puc dir-vos, sens ànim d'enutjar-vos,
que, més que'l retrat vostre, sou molt més bella vos.

En aquella fesomia
he observat una alegria
que no és com altres vegades
sentida inconscienciment...
La cara és fina, sedosa,
la mirada lluminosa,
els coralins llavis dolços
fan meditar un turment...

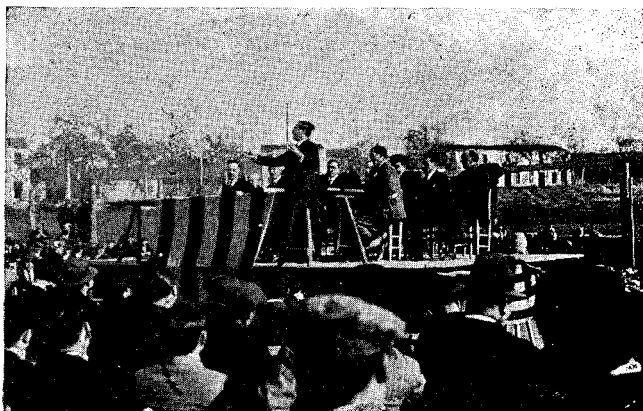
Si la bellor de la model, inspira,
si el pintor que còpia és mestre en el pinzell,
no dubteu pas, senyora, que amb l'ànima no us mira,
car, sols vos ha pintat exteriorment...
No espessa el vostre cor aquest retrat...
El cor no es veu, i no pot ser pintat!

Per lo expressat, senyora, permeteu que vos digui
que allà on vos sigueu
Amor hi regnarà, perquè sou amorosa,
presidirà Bellesa perquè sou tan hermosa...
Quin altre goig voleu?...

Se que modestament dirèu que no,
és cert, més, tant se vall!...
Vostre mirar divinal
espurnejant estrelles de cèlica clarò,
i els llavis vermellosos que vos he contemplat
sabeu que m'han provat?...
Doncs, la vostra modèstia que desmostreu tot hora...
Son dots de Déu, senyora!

Llenceu totes les llàgrimes que vostre cor ofeguen.
L'espai, després de ploure, resulta més serè...
Oh, si m'ho permetesseeu... Les perles robaria
de vostres ulls hermosos quan miren el blau cel...
Senyora, perdoneu-me les meves cobejances...
Que'n sou d'hermosa i bonà!... Mercès. A vostres peus!

M. F.

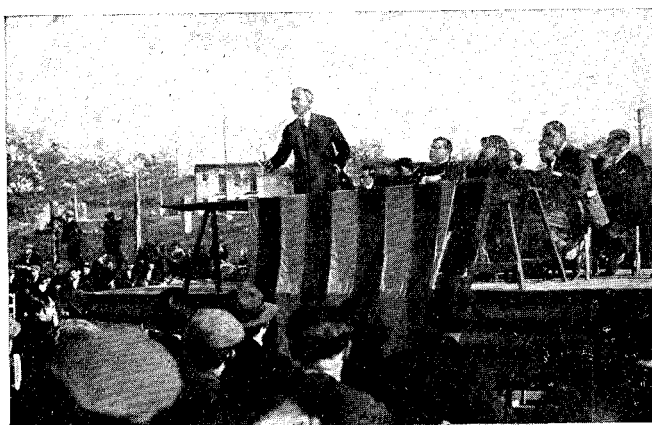
En Rovira i Virgili parlant de l'esdevenidor de Catalunya

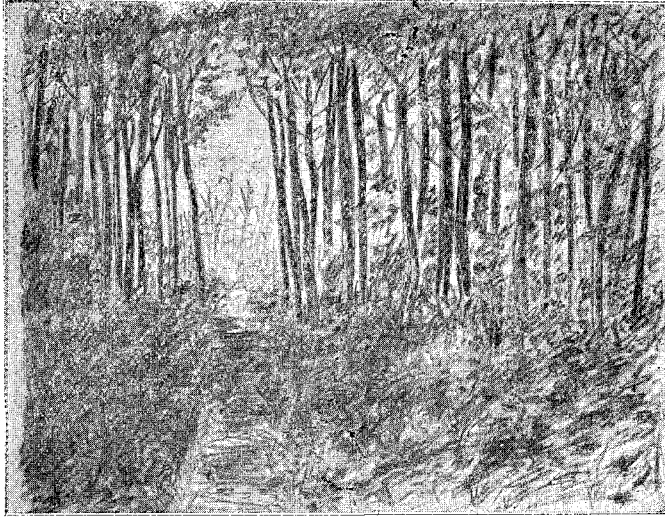
El mateix Rovira sorprès per l'Albarranch

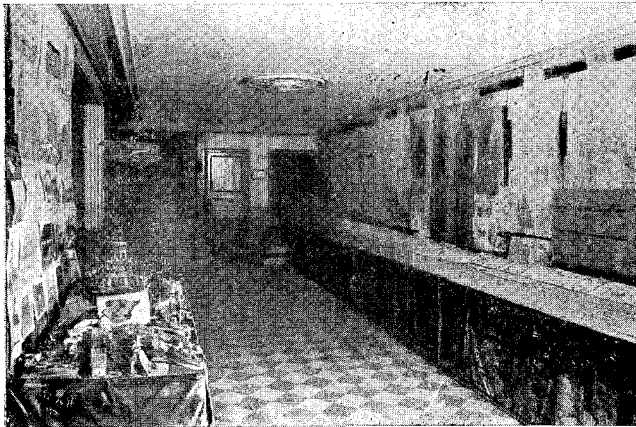
El públic que assistí al important acte nacionalista celebrat a Granollers

En Francesc Macià dirigint la paraula al poble

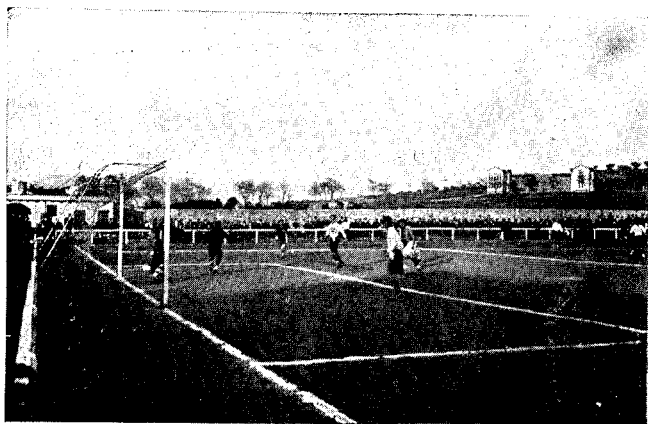
VERNEDA DE CAN FORTUNY. — Apunt del natural per P. Iglesias

Exposició escolar a "La Unió Lliberal"

**L'equip del "Mollet S. C." que jugà el partit de campionat
contra el "Granollers S. C."**

Aspecte del camp durant el partit

EL RUC DE LES BRUIXES

(RONDALLA POPULAR)

Una vegada era un moço d'una casa, que va entrar a saber que les seves mestresses, sogra i nora, eren bruixes, i que a les nits sortien per la xemanella a fer mal: ell que ho va voler experimentar i un dia es posa a fer l'adormit a l'escó.

Vet aquí que'n sent l'hora i'hi comparèixen totes dues i el troben a l'escó dormint.

Diu:

— Bo, ¿com ho farèm ara?

Però el criden, el toquen; i veient que no deia res, diu:

— Bà, ja dorm fort! — (Ell feia uns roncs!)

Desseguida posen les olles dels untets al foc, i aixís que van ser calents s'untan, y:

— Alfafulla, xemanella amunt! — surten per la xemanella.

I a saber: ell ho va veure tot, i, encara no van ser fòra, s'alça per a fer com elles.

A n'el foc elles hi havien deixat una gallina en una olla per a tenir caldo quan tornarien, i ell, ¿quina te'n fa? se menja la gallina i hi tira un gat.

Després, ben tip, s'unta, l'home, i:

— Alfafulla, xemanella amunt! — i tot plegat se torna un ruc. Havia errat l'olla dels untets!

Ruc que va ser no es va poder moure d'allà, i, podèu contar les bruixes en tornant si n'hi van fer de vituperis! Troben el gat a dintre l'olla en compte de la gallina, i allavores encara més: la vella sobre tot semblava un dimoni.

Tant i tant, la jove va arribar a tenir-ne compassió, i un dia li va dir.

— Mira, ara ve la festa del Roser; quan passi la processó per aquí davant, surt, amb una caixelada arrenca una rosa del tabernacle de la Mare de Déu i et tornaràs home altre vegada.

I ho va fer aixís: va arribar aquell dia, i al punt que passava per allà davant el tabernacle de la Mare de Déu, surt corrents, pega caixelada i se n'endú una rosa del tabernacle; i es va tornar home com abans.

ESTUDI GEOGRÀFIC ECONÒMIC de la comarca del Vallès

(Continuació)

Des d'aquella època fins a la quaternària diluvial, el Vallès estigué lliure de les aigües i solament subjecte a l'acció dels agents erosius i denudadors. No obstant en les diferents èpoques plicèniques es formaren alguns estanys de poca importància en els quals hom hi troba encara restes de les respectives faunes.

ERA QUATERNÀRIA. — En el període *quaternari inferior* no ocorregué res que repercutís en el Vallès.

El *quaternari superior*, última de les formacions geològiques que integra el terrer dels actuals continents, tingué molt poc desentrotllament en el Vallès, limitant-se a formar petits dipòsits al peu de les muntanyes, especialment en la part superior de les conques per on s'escorren les diferents rieres.

Sobre la naturalesa i manera de formació del quaternari superior del Vallès, devem dir que no pogué tenir lloc sinó per medi d'una inundació general, o sigui per una depressió uniforme del terreny, i entrant altra vegada les aigües marines i inundant tota la comarca, sobresortint únicament als cims de Sant Llorenç del Munt i del Montseny i els pics més alts de la serralada del litoral que quedà trencada en illes.

No es fàcil de predir el temps en qué acaba semblant estat de coses. no podent-se afirmar si les aigües tornaren al seu nivell actual abans de la tercera i última època glacial o bé si la inundació fou coetània d'aquesta època. El que sí queda demostrat, pels estudis del Doctor Almera, és que les aigües es precipitaren amb fúria pels estrets de Montcada i Martorell, oberts en èpoques anteriors.

D'aleshores ençà no ha ocorregut cap més fenòmen d'importància que alterés la topografia de la comarca.

III

OROGRAFIA

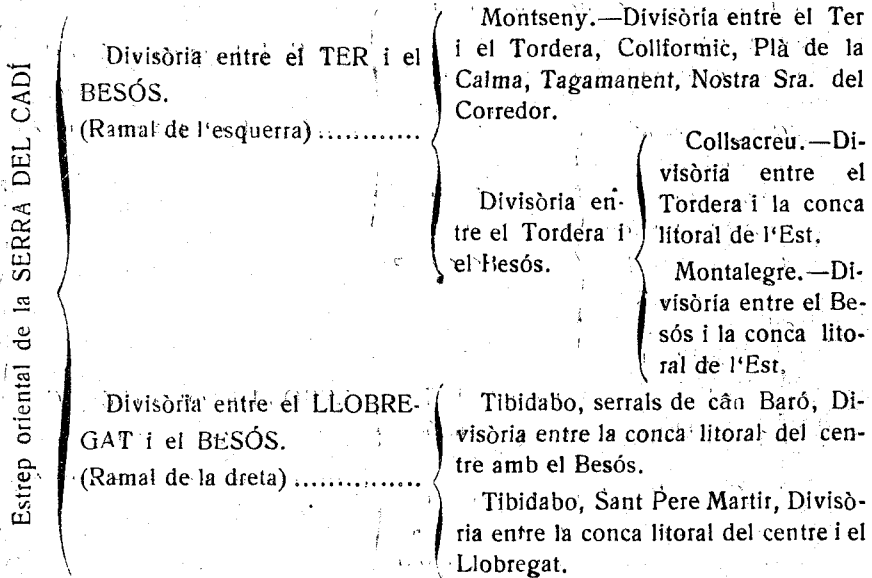
Hom pot dir que la comarca vallesana està composta d'un conjunt de valls travessades per amples i profundes depressions, separades entre si per amples i extenses serralets d'escassa altura i suaus vessants. No obstant, a mida que anem acostant-nos a la cordillera interior (Montseny, Tagamanent, Puiggraciós, El Farell, Puig de la Creu, Sant Llorenç del Munt), el terreny és més trencat, surten més els estreps, les depressions s'estrenyen i els corrents equàtics precipiten llurs cursos formant salts i cascades sorprenents.

L'altura mitja de la planura és d'uns 200 metres sobre el nivell de la mar, de 500 a 600 metres l'altura mitja de les serralades que rodegen la comarca.

Al primer cop d'ull pot observar-se en qualsevol carta física del Vallès, l'acuumament de tres importants depresions formades pels tres corrents més capdalsos, corresponents als llits del Tordera, Llobregat i Besós.

Les estribacions dels Pirineus Orientals, que formen la Serra del Cadí, baixen servint de divisòria entre els rius Llobregat i Ebre. L'estrep oriental separa el Llobregat del Ter, dividint-se en dos ramals: el de l'esquerra i el de la dreta. El ramal de l'esquerra forma la divisòria entre el Ter i el Besós. El ramal de la dreta forma la divisòria entre el Llobregat i el Besós.

Amb el següent esquema hom podrà veure clarament l'ordre d'aquests estreps i divisòries:

Entre la divisòria del Ter i del Besós, l'únic estrep important que hi ha és el que sortint del Puig l'Oller (vora de Sant Cugat) separa les aigües del Congost de les de la riera de Parets, extenent-se pel Pla de la Garga, Sant Miquel del Fai, Puiggraciós, L'Amel·la i veïnatsges de Canovelles i Montmeló, a on acaba; essent el més capdal de ses contraforts el de la serra de Motmany, que es desprén de Sant Miquel del Fai.

Els estreps principals que es formen en les vessants meridionals del Montseny son: el que arrenca del pic de les Agudes en direcció a Fogàs de Montclús, a on es divideix en quatre ramals, el primer dels quals forma el límit de la província de Girona i la divisòria entre les rieres de Breda i de la Batllòria (afluents del Tordera); i els altres tres es dirigeixen a Gualba de Dalt, Campins i Sant Celoni respectivament, separant entre sí les rieres de La Batllòria; de Gualba i de Partegàs (afluents totes del Tordera).

Les línies orogràfiques principals de la vessant nòrdica de la divisòria entre el Tordera i la conca litoral de l'Est, son:

1.ª Les quatre que surten de la serra de Vallmanya i formen les divisòries entre les rieres de Roquet, Sant Tous, Sant Pons, Raminyo, Fuirosos i altres petits tributaris del Tordera.

2.ª Les tres que baixen de la serra de Llaureda per Montnegre i Fuirosos.

3.ª La que sortint de Collsacreu divideix les conques de les rieres d'Olzinelles i Vallgorguina.

4.ª La que arrenca de l'ermita de Nostra Sra. del Corredor coronat la vessant esquerra d'aquesta última riera i la dreta de la de Trenta-passos.

Entre la divisòria entre el Besós i el Tordera es desprén un notable estrep que separa les conques del Congost i del Mogent, afluents principals del Besós, el qual, arrencant del cim de Tagamanent, es dirigeix a la confluència dels dos rius pels cims de Valcàrcara, Sant Cristòfol, Cànover, Les Franqueses, Marata i Torre de Pinós. Hi ha altres estreps, no tant importants, que es desprenen d'aquesta conca en distints paratges.

Els contraforts de la divisòria entre el Besós i el Llobregat origina un gran nombre d'estreps, els principals dels quals son:

A l'Est: 1.er El que sortint de Sant Fructuós de Castelltersol, es dirigeix, entre els ramals que van a Sant Feliu de Codines, Sant Mateu de Montbui, Plegamans i Sant Vicens de Mollet, l'un; i a la riera de Ripoll, prop de Santa Maria de l'Antiga el darrer; 2.^{on} El que és forma a Sant Julià d'Altura i travessant els plans de Sabadell i Barberà separa del Ripoll la riera de Sant Quirze, que li és tributària. 3.er El que baixa de Vilademulans per Sant Pau de Riusec, repartint les aigües entre la riera de Sant Quirze i la de Riusec, afluents també del Ripoll.

LLUÍS PARCERISA I SERRA.

(Continuarà.)

GUARNICIONERIA DE LUXE E INDÚSTRIA

CONSTRUCCIÓ I REPARACIÓ DE CORRETGES
DE TOTES MENES I SIMILARS

Toldos i Velamens
Tapisseria en general

FRANCISCO PORTA

Carrer d'En Prim, 27 : GRANOLLERS DEL VALLÈS

EDICIONS "PRÓ VALLÈS"

IMP. JOSEPH - GRANOLLERS. - FOTOGRAFIES J. BOSCH - GRANOLLERS

CONFITERIA I BAR «LA PALMA»

REFRESCS :: PASTES :: DOLÇOS

:: :: :: AUDICIONS DE PIANOLA :: :: ::

LLOC DE REUNIÓ
DEL «JOVENT SARDANISTA»

BAR PREDILECTE
DE LES «PENYES» MÉS DISTINGIDES

Aparell de Sifón amb aigua de la «Mina nova»

Quirse Masana

Doctor Robert, 11 i 13

GRANOLLERS

Hostal «La Marinette»

HOTEL-RESTAURANT DE PRIMER ORDRE

a càrrec de

ELIES PURCET

Especialitat en Banquets per a casaments i bateixos
S'admeten encàrrecs :: Es serveix a domicili
ROSTISSERIA :: FIAMBRES :: GELATS

Cofxe a l'arribada de tots els trens

Plaça del Mercadal

MOLLET DEL VALLÉS

BANCA MARSANS, S. A.

BARCELONA-RAMBLA CANALETAS, 2 i 4

Direcció telegràfica: | Apartat de Correos número 1

MARSANSBANK

..

TELÉFONS NÚMS. } 4530 A
 } 4531 A
 } 4532 A

Sucursal a MADRID: Avinguda del Comte de Peñalver núm. 18
Apartat de Correos, núm. 37

Agència a GRANOLLERS: Plaça del Betiar, 25
TELÉFON 93

PRINCIPALS OPERACIONS

Compra i venda al comptat de tota classe de valors de contractació corrent
Dipòsit de títols en custòdia : Admetem valors en compte corrent i abo-
nem els cupons respectivament lliures de tot gasto, concedint crèdits contra
dits comptes prèvia consulta : Complimentació d'ordres en les Borses
nacionals i estrangeres : Adquisicions en ferm i emissió d'emprèstits
Obertura de comptes corrents en moneda nacional i estrangera : Des-
compte de cupons i títols amortitzats : Revisió cuidadosa de les amortit-
zacions mitjansant els cupons que s'ens presentin al cobro, donant avis
als interessats en el cas de resultar algun títol amortitzat : Compra i
venda al comptat i a plaç de paper sobre l'Estranger : Emisió de
xecs i cartes de crèdits pagaders en tots els països del món.

Transferències telegràfiques : Canvi de tota classe de
monedes i bitllets nacionals i estrangers : Execució
d'operacions en cotons futurs en les Borses de
Liverpool, New-Orleans i Alexandria.
Cotons efectius.

AGÈNCIA DE VIATGES

Expedició de bitllets de ferrocarrils individuals, col·lectius i
circulars per a totes les parts del món.
Bitllets kilomètrics espanyols lliurats en el acte
Passatges marítims

D'aquella hora ensà el matèix geniòt de'n Jep, semblà haver-se esvaït de cop i volta, lo mateix que un castell de boires en dies de garvinada. I en la ireballada, en les hores de vaga, sempre, se li notava una alegria i una exaltació tan sense solta, que fins arribà a alarmar de veres al Rafel. Aquest, prou li preguntava, sosireia i anava esbrinant posant-hi tota l'estúcia i els cinc sentits, per si podia arrancar-li el motiu de semblant canvi, però l'aire en quan això feia muís, arrupia les espatlles, se li dibuixava una significativa rialleta per sota'l nas, i sols responia:

— A saber a Salamanca.

Mentrestant Nadal s'apropava, i la gent de les cases de pagés se removien airafegats pera enllestir les feines i preparar la viràm que havien de dur a mercat

La dóna d'en Rafel, ja havia pogut clapir per confidències d'una parenta seva, que son cunyat tenia enmatllevats una trentena de duros, i això ben lligadet amb alguna altra cosa que havia llucat fent d'espieta per un finestronet que donava a la cuina d'en Jep, va fer temer al alarimat matrimoni que el llur parent ne pastava alguna de crespa. Sols era qüestionat de saber per on les empendria.

A la vigília del mateix Nadal, prop del migdia, en Jep va fer veure que no es trobava prou verdader i que s'en volia anar a jaure una estona.

— Sembla que'l cap me roda i com si em vinguessin ascós — digué deixant la magalla i prenent la manta.

— ¿Vols que t'acompanyi? — feu el crédul de son germà disposant-se a seguir-lo.

Poc temps després, al cementiri, l'herbel s'acabava de menjar el roser de tot l'any, penjant dels brassos de la creu sols fulles mústegues i poncelles ja pansides, que semblaven falmet plorar ferides pel enyorament i rodejades de solitni, tan crudel com immerescut oblit.

Deliri de grandesses

El dia mateix de Santa Llúcia, mentres els veïns de les masies anaven tots endiumentats i en animada corrua cap al poble on s'hi celebrava una bonica festa, en Jep de càn Raurell les hi emprenta tot sol y concròs carretera enllà, caní de la vila, com si el burgit de les alegres colles no li fés més que pena, i cerqués horitzons més amples on poguer estendre la volada.

Per altra part, ningú en fèia ja cap cas d'aquell jove estrany, manió, ensoberbit més que els altres, que res trobava ben fet mai, i no badava la boca com no fos per a mesurar moneda, ni somniava en altra cosa que amb grandesses. Es lo que diuen la gent al veurel sempre sol, aixut més que l'esca i estarrufat com un gall d'indi: «Quan ni el seu germà hi pot congeniar i li ha tingut de fer un altre pis a càn Raurell per a estar-s'hi ell tot sol, ¡consideru quina pessolaga que deu ser!».

I no marràven gens ni mica. Son germà gran, el bó d'en Rafel, prou n'hi havia fetes de reflexions i procurat

a les bones de dispreurel de la dixosa mania de volguer esser ric.

— ¿No has nascut pobre? — li deia tot sovint, cada volta que s'entossunia en volguer deixar el llogaret i anarsen a viure a ciutat. — ¿No has nascut pobre i pagès? Doncs treballa i passa la vida com paguís, que de felis sols ho és aquell qui no té ambició de ningú i s'accontenta amb la seva sort.

— Això no més ho diuen els tontos com tu — li responia secament, encenent un altre cigarro i entregant-se a les mateixes cavilacions de sempre.

Per aixó aquell dia de Santa Llúcia, quan ja boi cap al tart retornà en Jep de la vila i se'n entrà al pis de son germà on feia potser quatre setmanes que no hi havia posat els peus, en Rafel va quedar, després d'haver-lo sentit, tot soplat pel canvi repent que en ell hi veia.

Estava alegre, xistosoi, garraire. Contra la seva costum va acaronar falagueraent a la mainadeta a qui havia fírat unes quantes casetes i figuresques pel pessebre, bromejava de lo que a tom venia, i fins va deixar anar que potser dintre ben poc podria participar-los-hi una bona nova.

— ¿Que't cases potser? — se li acudí toiseguit a sa cunyada, bategant-li el cor d'alegria. — ¡Quant de bé faria Déu en donar-te una bona minyona que't tragués les dèries de sobre!... ¿Fa que't cases?

— No, no; pas és aixó... ¡Cà! ¡cà!... — feu ell rient com un aletat i marxant a grans gambades cap al seu piset d'alíli darrera.

XAMPANY MONTBUI

Selecte ví escumós de velles reserves elaborat pel procediment de la xampanya en les grans caves situades a la falda del Castell de Montbui, terme de Sta. Eulàlia de Ronsana (Província de Barcelona).

GRANOLLERS: Casa «Picarol», Plaça del Bestiar.
SABADELL: Baudili Mainou, Carrer Quevedo, 62
CALDES DE MONTBUI: J. Galobardes, (Feliàs).
BARCELONA: Vicens Ferrer i C.^a, Plaça Catalunya.
(Cantonada Rda. S. Pere) i la Stat. Anònima Monegal

Pedres per a Molineria

“MARCA MAYOL”

PRIMERA I ÚNICA MARCA NACIONAL

S'en fabrican en Cuarç, Silecs i Esmeril

:: :: Fabricació incompatible :: :

SEBASTIA MAYOL

Preus sense competència : Deman's pressupost

FÀBRICA EN:

MOLLET DEL VALLÉS

Telefon núm. 3403

Tp - Lit - JOSEP GRANOLLERS